

Драгомир Брајновић

ЛИВАДА

Кроз биље зној наших предака
Навек испарава.
Не знамо коске њихове звоне ли
Или трава

Кроз коју пролазимо дотакне нас.
Иначе ту звони.
За неког бићемо и ми траве
Као и они.

И биће нам лепо
Кад небеса заплаве,
И кад све спокојно
Буде над нама
Проћи ће ливадама
Двоје тужнијих од нас.

И смерно ће лећи
На ове ливаде
До бола се љубећи
Кроз наше голе кости.

СВЕ ОВО ТРЕБАЛО ЈЕ РЕЋИ СЛЕДЕЋЕ ЈЕСЕНИ

Да се заиста догодила љубав
Говори неколико ситница:
Заборављамо рећи оно најважније;
У ствари, љубав је само скица
Вечног живота, опште хармоније.

Да се заиста догодила љубав
Говори неколико детаља:
Иако сто миља си од мене даља
Ти зрачиш и изазиваш промене.

Љубав је, у ствари, немир пред путовање
У далеке пределе, у самоћу.
Запаљени градови ноћу
Не подсећају ли на љубав
Од које нећемо побећи?

Иначе, ту ми не учествујемо,
Већ неко трећи
Конце свега тога држи.

ХИЉАДУГОДИШЊА

Он и Она волели су се бојажљиво, ноћу.
За њихову љубав
 две хиљаде година је мало.
Тек што су почињали;
 у љубави се стало:
Време им није било наклоњено!

Волели су се прво додирима.
А онда слухом, спуштајући се на земљу влажну,
Упошљавајући постепено сва чула.
Заиста за њихову љубав, за једну обичну љубав, малу,
Две хиљаде година је мало.
А они, тек што су почињали
Тихо, ал несмотрено.

Ту, у љубави, су стали:
Време им није било наклоњено!
Љубили су се свечано, с тугом обреда.
Као кад се седа за вечеру једноставну и просту.
Увеличавајући пејзаж романтичара, чинећи га
уверљивим:

Уоколо празнина, звезде, они на мосту
И вода која отиче. . .

А лишће, лишће
За које су се грозничаво хватали
Да не оду,

А лишће, у које су се лагано
У великој љубави претварали,
Откривало им је да за једну љубав, обичну, просту,
Овај је простор премали
И у љубави увек треба почињати из почетка.

После су обоје у реку пали
Тихи, кротки, мали, пуни тишина —
Схвативши да за једну љубав, обичну и једноставну,
Мало је и две хиљаде година.

КАД КАЖЕМ: ЉУБАВ

Кад кажем: љубав,
Као рат да кажем.
Јер сваког трена
Може почет војна
И на плећа ће
Младићка и гнојна
Хиљаде тешких
Ствари лећи.

Стога реч љубав
Ја не смем ни рећи.

Кад кажем: љубав,
Онда мислим: тајна.
Са нежном мрежом,
Тајним додирима.
Кад кажем: љубав,
Неко далек има
Што чежњив дршће
На мене мислећи.

Стога реч љубав
Ја не смем ни рећи.
Кад кажем: љубав,
Неко далек гори
И прозор отварам
Да уђе тај пламен.

Кад кажем љубав.
Гори дрво, камен,

Стога реч љубав
Ја једем ћутећи.

У ПОНОЋ

У поноћ звезда, ангел
шта ли,
Ил трачак свести,
сунца зрака?-
У другом царству душа жали,
Рекавши: нема растанка!
Јер здружени сте за сва времена
Мера љубави, ти и сена-

ТУЂЕ ДЕТЕ

Зима биће
И у твоје телу.
Две озебле гране грлиће се снежне.
С твог ће чела, недоглед планине,
кренути пролеће и латице нежне.

Из тебе ће завијати вуци,
Као оно давно у детињству што су.
Осушене гране лишће су сањале,
А лишће, одавно, по теби се просу.

И, схватићеш како одбачен си.
Свет у теби, питом, жуди откровење.
Кроз те гране са светом се спајаш,
А дете нечије, уз брег док се пење,
Шапутаво, мислиш, да тебе призива.

Далек ниси, а ни близак ниси.
У души ти сјај сећања сине.
Гране оне што желе листање
Продуже се, па и дете мине.
Схватиш онда: све предалеко је!

И пролеће, и листање, мрење.
Само луда помисао да је
Дете можда део оне жене,
Коју волиш, озари те нагло.

Ал улудо: зима стеже тело!
Светле гране загрле се луће.
Обзнане се сунце и пролеће
И на брегу неко дете туће,

Ал нико те загрлити неће.